

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/65/2016
Identifikačné číslo spisu:	6413010845
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6413010845.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného V. P. pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného V. P. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/126/2015, z 26. januára 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného V. P. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/267/2013, z 22. júna 2015 bol obvinený V. P. uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 12. marca 2012 v Kremnici uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX prostredníctvom mandatárky spoločnosti Provident Financial s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 35805731, kde do žiadosti o úver uviedol nepravdivé údaje o výške svojich príjmov, zmluvu podpísal, následne mu bola poskytnutá suma úveru vo výške 660 €, ktorú si po vzájomnej dohode s obžalovaným V. P. ponechala mandatárka spoločnosti Provident Financial s.r.o., V. A., čím spôsobila spoločnosti Provident Financial s.r.o., priamu škodu vo výške 660 €.

Za to bol obvinenému podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák., uložený peňažný trest vo výmere 160 €, pričom podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú spoločnosť Provident Financial, s.r.o. Bratislava, Mlynské Nivy č. 49, IČO: 35805731, odkázal na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie obvinený. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd rozsudkom, sp. zn. 5To/126/2015, z 26. januára 2016, podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/267/2013, z 22. júna

2015 vo výroku o náhradnom treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) týždňov. V ostatných častiach ponechal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namieta, že nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 Tr. zák., pretože vyžaduje také konanie, ktoré v príčinnej súvislosti spôsobí poruchový následok, v tomto prípade škodu. Poukazuje na tú skutočnosť, že v rámci trestného konania nebolo preukázané obohatenie obvineného, resp. reálny úbytok majetku poškodeného alebo ujma na zisku. Skutočnosť, že obvinený keby aj uviedol nepravdivé údaje o svojej bonite, úver by riadne splácal, takáto suma nepredstavuje neoprávnene získaný prospech, ale iba dočasné navýšenie jeho aktív, ktorá korešponduje s jeho povinnosťou úverové prostriedky svojmu veriteľovi v určitej lehote splatiť. Namieta rôzne vyčíslenia výšky škody počas trestného konania s tým, že v rámci dokazovania tieto rozpory neboli odstránené. Obhajoba tiež namieta neexistenciu subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu a teda, že skutok nebol spáchaný v priamom úmysle, pretože obvinený nemal v úmysle žiadny úver vylákať od poškodeného, ani neuvádzal žiadne nepravdivé údaje do zákaznickej karty, tieto opísala V. A. z predchádzajúcich úverových zmlúv. Podpisy na zmluve sú jeho, avšak podpisoval u pani A. viac dokumentov a táto využila jeho omyl vo svoj prospech, keď mu podstrčila na podpis aj listiny týkajúce sa predmetného úveru. Poukazuje na fakt, že v 2 skutkoch bola V. A. odsúdená v trestných veciach, kde zneužila meno obvineného na získanie majetkového prospechu. Počas konania neboli predložené dôkazy, ktoré by preukazovali úmysel obvineného a ktoré aj požadoval od poškodeného. Tieto dôkazy neboli predložené súdu i napriek tomu, že tieto skutočnosti tvrdil. Poukazuje na absenciu náležitého odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu. Závery súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním, so skutkovými a právnymi zisteniami a tieto rozhodnutia naplňajú znaky arbitrárnych rozhodnutí. Nedostatok vidí aj v skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní ani súd nevykonali dokazovanie na zistenie presnej výšky škody. Preto má obvinený za to, že súd nesprávne kvalifikoval trestný čin úverového podvodu, z dôvodu nesprávnej aplikácie zákonných znakov skutkovej podstaty daného trestného činu. Na záver navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, zrušil podľa § 386 ods. 2 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a konania, ktoré mu predchádzali, zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom a tomuto okresnému súdu prikázal, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku vec znovu v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, ktorý uviedol, že z podaného dovolania nevyplýva, akým konkrétnym spôsobom malo byť porušené právo obvineného na obhajobu, či už v prípravnom alebo v súdnom konaní, pričom samotný výrok o náhrade škody nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu. Poukazuje na fakt, že v dovolaní sú primárne vytknuté skutkové zistenia a prezentovaná vlastná verzia skutku, ktorá je priaznivejšia pre obvineného. Pokiaľ ide o náhradu škody, poškodená spoločnosť Provident Financial s.r.o., si uplatňovala v rámci trestného konania, dôvody, pre ktoré bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná v zmysle § 288 ods. 1 Tr. por. na občianske súdne konanie, sú jednoznačne vyhodnotené v prvostupňovom aj druhostupňovom rozhodnutí. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 382 písm. c/ dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v

zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného V. P. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva obhajca-obvinený, minister spravodlivosti, generálny prokurátor, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarcia zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že obvinený počas súdneho konania zo začiatku nebol zastúpený obhajcom. Zo spisového materiálu vyplýva, že na hlavnom pojednávaní 10. marca 2013 obvinený nemal obhajcu, avšak chcel vyriešiť vec zmierom, preto bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito (č. l. 101-102). Na druhom hlavnom pojednávaní 26. mája 2014, obvinený V. P. nebol prítomný, a z toho dôvodu bolo hlavné pojednávanie odročené (č. l. 108-109). Tretie hlavné pojednávanie 9. septembra 2014 bolo odročené hneď po otvorení, nakoľko nebol k dispozícii technik na obsluhu technického zariadenia (č. l. 110). Na štvrtom hlavnom pojednávaní 25. novembra 2014 vypovedal obvinený a poškodený V. S., taktiež boli navrhnuté dôkazy, ktoré mali byť vykonané a z toho dôvodu bolo hlavné pojednávanie odročené (č. l. 111-113). Dňa 4. februára 2015 obvinený splnomocnil obhajkyňu Mgr. JUDr. PhDr. Ivanu Merkovú na právne zastupovanie (č. l. 116). Od tohto momentu mal teda obvinený obhajkyňu, ktorá bola prítomná na všetkých hlavných pojednávaniach, ktoré boli nosnými z hľadiska dokazovania, preto sa nemožno stotožniť s námietkou dovolateľa, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného V. P. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe by znamenala naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený V. P..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a ani súd nie sú povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pričom rozsah a spôsob dokazovania je v prvom rade v rukách prokurátora, ktorý nesie zodpovednosť za obžalobu. V predmetnej veci nemožno prehliadnuť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci. Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo

rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať, je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por..

Po analýze dovolania obvineného V. P. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu tak, že odvolací súd sa nezaoberal jeho vlastným hodnotením dôkazov ako ani dôkazmi, ktoré predložil. Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, reagujúc na viaceré námietky uvedené v dovolaní o tom, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie nad rámec dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami obvineného sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvineného, ktorý vidí dovolací dôvod v tom, že v jeho konaní abscentuje objektívna a subjektívna stránka trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 - úmysel vylákať od iného úver alebo zabezpečenie úveru tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, a tak poskytovateľovi úveru spôsobí malú

škodu. Fakt, že podpísal úverovú zmluvu, v ktorej uviedol nepravdivé údaje a poskytnutý úver vo výške 660 € poskytol V. A., je takou skutočnosťou, ktorou obvinený uviedol poškodenú spoločnosť do omylu, a teda postačuje na naplnenie objektívnej ako aj subjektívnej stránky. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený V. P. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

V týchto súvislostiach dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti, obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu prvého stupňa, poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého bol obvinený V. P. uznaný za vinného.

Dovolací súd k námietke obvineného o náhrade škody, ktorú si poškodená spoločnosť Provident Financial, s.r.o. uplatnila v rámci trestného konania, poukazuje na správne rozhodnutie prvostupňového súdu ako aj druhostupňového súdu, ktorý podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodenú spoločnosť na občianske súdne konanie.

Z uvedených dôvodov je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného V. P. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.